

Haghespel

Het blad voor en dóór het Haags amateurtheater

Jaargang 14, nummer 3, mei/juni 2019

In dit nummer:

Van de redactie	2
Strip: 'Theaterperikelen'	3
HVA nieuws	3
Gezien: Ghostwriter	4
Gezien: Over-Leven	6
Gezien: In de war	7
Repertoire uitgelicht	8
De Bieb: advertenties	9
Gezien: Haag éénakters	10
Gezien: Arsenicum en oude kant	12
Column: Op weg naar bevrijding	13
Haghenda	14
Binnenkort in het theater	15
Aankondiging Durf	16

Van de redactie

Van de redactie

Vrijdag 18 mei jl. hebben we weer vergaderd. Elke keer voordat een nummer verschijnt, proberen we bij elkaar te komen. Ditmaal was het eigenlijk een moeilijke vergadering, want we hadden het over de toekomst van Haghespel. En ik spring meteen naar de uitslag, want ik ga u vertellen dat we hebben besloten te stoppen met dit mooie blad. De nummers voor de zomer maken we nog af, maar daarna is het voor ons als redactie definitief over.

Ik ben zelf negentien jaar verbonden aan Haghespel, en heb in al die tijd recensies en redactionelen geschreven, een Haghenda in elkaar geknutseld, bij groepen gezeurd omdat ze een regisseur, zaal of aanvangstijden waren vergeten in hun aankondiging, daarnaast redacteurs achter hun broek aangezeten omdat ze hun kopij niet instuurden, en alles wat er maar meer bij komt kijken. Met veel plezier gedaan. Ook heb ik twee keer mogen meemaken dat we Haghespel hebben heropgericht. De eerste keer in 2006, toen het Centrum voor Ama-

teurkunst besloot het blad niet meer uit te geven, en de tweede keer in 2015, toen we een doorstart maakten met twee redacteurs erbij, Gerard Nelck als schrijvend redacteur en met Patrick Bruijstens. Deze laatste ging niet alleen schrijven maar werd ook verantwoordelijk voor de algehele lay-out.

Wat mij opvalt, is dat onze toenmalige motivering nog steeds aanwezig is. Dat is gelukkig positief te noemen. Want het is wel leuk om een groep te zien groeien als je ze meerdere keren bezoekt. Je ziet heel veel toneel in alle genres. Voor je schrijfvaardigheden is dit baantje geweldig. Wat wel gebeurt, is dat we meer moeite hebben met recensies schrijven. De inspiratie raakt soms een beetje zoek. Begrijpelijk misschien wanneer je voor de tweede, derde of tigste keer naar hetzelfde stuk gaat kijken. Op iedere oproep voor meer redacteurs komt weinig tot géén respons. Het geeft voor ons het gevoel dat we voor onszelf dit blad maken en dat kost toch echt heel veel tijd en energie.

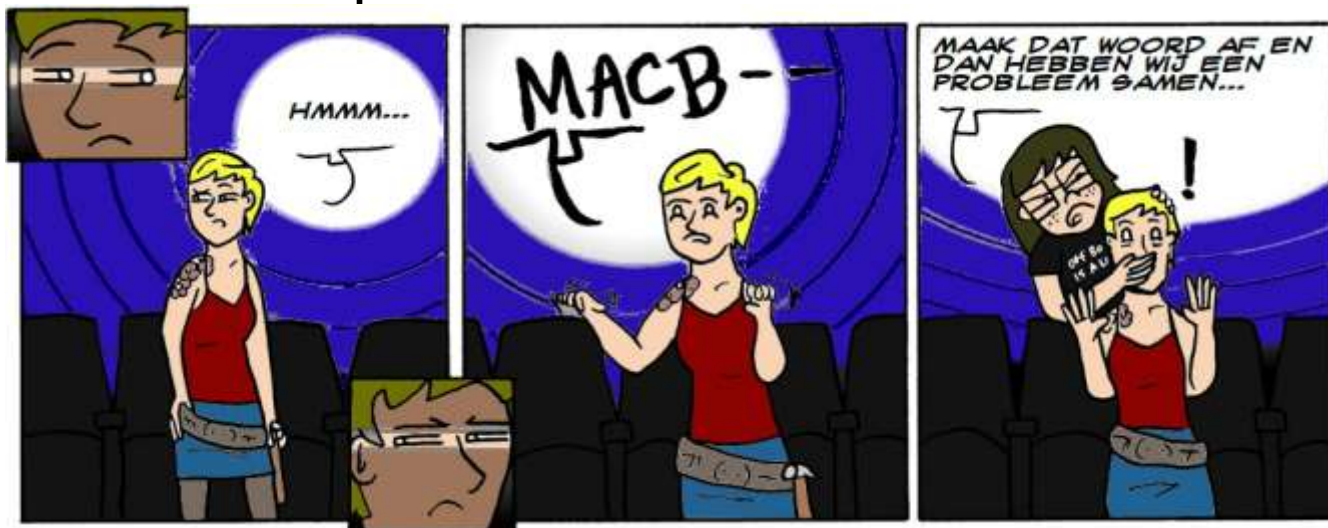
Is er überhaupt nog ruimte voor een blad als dit? Ja, dat denk ik wel! Haghespel zorgt nou eenmaal voor een bindende factor binnen het Haagse amateurtoneel. Een eventuele nieuwe doorstart van het blad, nadat wij onze pennen neerleggen, is natuurlijk mogelijk. Ziet u het zitten om Haghespel voort te zetten? Kunt u schrijven? Ziet u er niet tegenop elke maand een aantal uren te besteden aan het schrijven, verzamelen van kopij en alles wat er meer bij komt kijken? Schroom er dan niet voor u aan te melden. Hebt u verstand van het opmaken van een blad? Laat het ons weten. Graag zelfs! Doe het vooral, maar let wel: onderschat niet de hoeveelheid aan uren die erin gaan zitten! Het zou mooi zijn als dit blad van en voor het Haagse amateurtheater kan blijven bestaan. Wij zouden het als redactie in ieder geval van harte toejuichen!

Ali Molenaar
Hoofdredacteur

Strip

Theaterperikelen

Door Patrick Bruijstens

HVA nieuws

Hallo HVA'ers,

Na zes jaar komt er een einde aan mijn voorzitterschap. Robert Rosier, Taskien Khudabux en

Jeanet Schurman-Vredeveld hebben zich verkiesbaar gesteld. Alle drie van de nieuwe groep Een Foyer, wat fijn! Ik kijk terug op een productieve tijd met, het zal jullie niet ontgaan zijn, af en toe wat frustratie.

We hebben inmiddels een goed functionerend subsidiesysteem. Grote bezuinigingen zijn uitgebleven. De decorwerkplaats is opgeheven en sinds enkele jaren is Haghespel gedigitaliseerd. De begroting is weer kostendekkend en we lopen niet meer in op ons vermogen. Ik kijk terug op twee heerlijke Dialogenfes- tivals en zes Haagse Oscars. Ik heb het met heel veel plezier gedaan en ben blij dat er voldoende kandidaten zijn om weer eens met een frisse blik

te kijken. Dat is altijd goed. Zeker in een veranderend amateurtheater- veld waar verenigingen zich opheffen door ledengebrek en aan de andere kant collectieven ont- staan omdat er zoveel behoefte is aan producties. Een spannende combinatie. Ik wens het nieuwe be- stuur heel veel succes toe!

Tot ziens bij een voorstelling of bij de Haagse Oscars (is verzet naar zaterdag 28 september).

Hartelijke groet

Ron Strijaards

Gezien:

Toneelgroep Venster speelde 'Ghostwriter' van David Tristram

Regie: Angela van Tol

Gezien: 26 mei 2019 in Theater de Kunsthut in Den Haag

Ik was nog niet eerder bij een voorstelling van Venster geweest. Je ziet als recensent veel stukken en vaak ook wel van dezelfde groepen. Dat komt meestal toevallig zo uit. Het is dan extra leuk om eens een stuk te zien van een groep waar je nog nooit bent geweest, want dat zet de blik ook weer even op scherp. En niet alleen mijn blik was scherp, het stuk dat ik op deze stormachtige zondagmiddag heb gezien was zeker ook scherp te noemen.

Ghostwriter vertelt het verhaal van Edward, een toneelschrijver, die inwoont bij Alex, een acteur en zijn beste vriend. Edward is bij de start van het stuk precies een jaar geleden zijn vrouw verloren. Ze is zeer plots overleden. Sindsdien probeert Edward een toneelstuk te schrijven, maar er komt niets meer uit zijn handen. Zijn inspiratie is op. Hij is depressief en wil het liefste een einde aan zijn leven maken. Wanneer Alex hem daar een soort van per ongeluk van weerhoudt, blijkt al snel dat Ruby, de overleden vrouw van Edward, al die 'eer' niet verdient. Iedereen uit haar omgeving, inclusief Edward zelf, haatte haar. Ze was alles behalve geliefd bij haar sociale kringen. Alex vindt het daarom tijd dat Edward er maar eens overheen moet stappen en dat hij zichzelf weer op de markt moet zetten. Daarom heeft Alex een date geregeld voor hem met Glenda, een actrice. Ondanks dat zijn ex-vrouw ook een actrice was en dat hij haar ook via Alex ontmoet heeft, stemt Edward uiteindelijk in met de date, om daarna maar van het gezeur van Alex af te zijn.

Die nacht, vlak voor de date, verschijnt plots de geest van Ruby aan Edward. Ze blijkt niet op een natuurlijke manier heen te zijn gegaan, maar te zijn vergiftigd. Ze is dus vermoord! En ze heeft nog maar drie kansen om erachter te komen wie het heeft gedaan. Wel weet ze dat het een bekende is geweest en dat de keuze beperkt is. Nadat Edward de schok te boven is, belooft hij haar te zullen helpen. Maar eerst is daar nog de date. En het klikt zowaar best aardig met Glenda. Dit tot ongenoegen van de geest van Ruby, die steeds wel aanwezig is, maar alleen door Edward gezien kan wor-

den. Dit leidt uiteraard tot hilarische situaties.

Het plan is op een bepaald moment gesmeed: er wordt een toneelstuk geschreven over de vergiftiging. Edward nodigt de personen uit, die eventueel de moordenaar zouden kunnen zijn geweest. Het gaat hier om Alex, de acteur bij wie hij inwoont, Frances, een actrice die nauw samenwerkte met Ruby en Hedley, een over het paard getilde acteur met grootheidswaanzin.

Hypothetisch is vervolgens het magische woord bij het scriptlezen, maar langzaam begint iedereen door te krijgen dat Edward hier iets probeert te bewerkstelligen. Langzaam maar zeker komen alle spoken uit de kast en wordt er duidelijk wie nu uiteindelijk het gif in het glas van Ruby had gedaan. En zoals in elke tragedie brengt bijna niemand het er levend van af.

Wat mij meteen opviel bij binnenkomst was het sobere, maar doeltreffende decor. Een schrijverstafel met typemachine, een bed, een drankenkast en rommel op de vloer. Een raam rechtsachter was de blik naar buiten en links was een opkomst en afgang. Niets teveel, maar er werd ook niets gemist. Leuk detail was dat de gordijnen bij het raam steeds gingen wapperen door een windmachine voordat Ruby opkwam. Het had alles bij elkaar iets weg van Scrooge en zijn drie geesten die hem op het verleden, het heden en de toekomst wezen.

Qua spel was ik onder de indruk. Het mag duidelijk zijn dat hier spelers stonden die een enorme berg aan spelervaring meedragen. Er werd feilloos op elkaar ingespeeld, er vielen geen stiltes en het tempo bleef ook hoog. Een enkele keer was het tempo misschien iets te hoog, waardoor enkele oneliners en grappen niet helemaal uit de verf kwamen, maar over het algemeen een hele mooie uitvoering.

Alex 't Lam speelde Edward, de depressieve schrijver en deed dit met verve en heldere stem. Alles klopte hier, van kleding tot haar tot houding. Ronald Roozenburg speelde Alex, de beste vriend. Deze was homoseksueel en door dit een tikkeltje overdreven

neer te zetten, kreeg dat juist een heel komische bijklank, maar bleef het nog steeds wel geloofwaardig. Het wekte zelfs wat sympathie op, ondanks dat het personage later in het verhaal ook wel wat kerven op zijn stok bleek te hebben. Nathaliette Blok was erg geestig als de spookverschijning van Ruby. Ze zette de rol zo neer, dat het publiek wel begreep waarom ze niet bij iedereen geliefd was. Een dame met een ijzeren wil en flink wat doorzettingsvermogen. Een fijn samenspel met Alex.

Loes Bleijenga speelde Glenda en ik vond haar ontzettend grappig. Een hele goede komische timing en dat is vaak lastig te vinden binnen het amateurtheater. Zo'n timing moet je ook een beetje in je hebben en vaak worden grappige dingen dan toch wat platter of minder leuk. Maar Loes bleef boeien als Glenda, helemaal toen ze dronken werd tijdens het scriptlezen. Dit deed ze heel subtiel en geloofwaardig. Ze had de lachers op haar hand.

John Roos vertolkte de rol van Hedley. Niet alleen was zijn spel goed en overtuigend, ook zijn grime was fantastisch. Hij had een extra grote neus van latex en een pruik. Maar de grime was zeer goed gedaan, want ik moest eerst even drie keer kijken of ik het goed zag. Voor deze gelegenheid had John zijn echte

haar deels afgeschoren, dus toen de pruik af ging, kwam daar een echt kaal hoofd onder tevoorschijn. Dat is wel een voorbeeld van 'voor je rol gaan'. En tot slot hadden we nog Patty de Braal in de rol van Frances, een actrice die zichzelf vooral erg geweldig vindt en een bloedhekel had aan Ruby. Nijd, jaloezie, deze dame had het allemaal. Patty speelde Frances geloofwaardig en met een prachtige dictie.

De mis-en-scène was prima in de meeste scènes. Er werd goed gebruik gemaakt van de ruimte en de bewegingen die de personages maakten hadden duidelijk een doel. Er werd nergens 'bewogen om het bewegen'. Zo bleef het stuk ook interessant om naar te kijken.

Ik heb een ontzettend leuke middag gehad bij Venster en ben benieuwd naar de volgende voorstelling!

Patrick Bruijstens

Gezien:

Toneelgroep Randstad speelde 'Over-Leven'

Regie & bewerking: Renate Jansen en Sander Boef

Gezien: 14 april 2019 in het Randstadtheater in Den Haag

'Gezegend is Hij die komt'
Is de vermoedelijke vertaling van 'Baruch Haba'.

Deze op de flyer geplaatste woorden staan warrig verdeeld met nog wat andere Hebreeuwse woorden in een zwart vlak waarvan mij de betekenis of de bedoeling ontgaat.

Zwart is de kleur van de dood die in deze driedelige voorstelling van Randstad een belangrijke rol speelt.

Voor het eerste deel verke-

ren we een lange tijd in het donker en luisteren we het hele nummer 'Sympathy for the Devil' uit, in de uitvoering van de Rolling Stones. De duivel staat in het donker in het midden en om Hem heen staan mensen die de tijd nemen hun proza te verkondigen.

Hierna verdwijnen zij en zijn er twee dames over. Een vertelster aan de zijkant, heeft een boek in haar handen en zij 'vertelt' het verhaal. Een moeder wier kind wordt gestolen (naar later blijkt door de dood) en de dood zelve. Deze laatste verandert in een oude vrouw, een struik, de zee en uiteindelijk weer in de dood. De moeder onderneemt op de vierkante meter een zoektocht naar haar verdwenen kind. Deze zoektocht dreigt enigszins in een kindervoorstelling te verzanden waarin ruim de tijd wordt genomen kinderliedjes te zingen. De energie ontbreekt in deze scène. Hoewel Astrid Sieverding de overgangen van de 'personages' goed en, bijvoorbeeld als prikkende struik, leuk speelt, blijft deze scene verder vrij vlak en langdradig. De volgende scène, na de pauze, zien wij drie vrouwen in het wit waarvan er een op een grote kist staat, de dochter, de andere ernaast staat, de moeder, en zittend, daar weer naast, de oma met een zwarte sjaal om. Ook hier mogen we het hele en prachtige nummer 'Gabriella's song' uit de schitterende film 'As it is in Heaven' uitluisteren (geen straf overigens).

De link naar deze song ontgaat mij een beetje, of het moet zijn dat het in het lied gaat over de korte tijd die we op aarde hebben en goed moeten benutten, maar dat zal wel te ver gezocht zijn.

Links in de hoek zit een man met een boek in zijn handen

en stelt waarschijnlijk een psychiater voor. Ook hier worden de teksten tamelijk bloedeloos gebracht, maar het kan zijn dat de oma of de moeder of allebei dood zijn, dat wordt mij niet duidelijk. Arwen Messersmid is de enige die redelijk gepassioneerd haar steentje bijdraagt. Als de psychiater ten slotte opstaat en weggaat is de sessie voorbij.

Het laatste deel wordt tegen een realistisch decor gebracht. Een huiskamer waar een man, die rustig zijn krantje leest, bezocht wordt door een afgezant van de dood in de vorm van een in het zwart geklede man met een wit gezicht. Een geloofwaardige verschijning met een aangename stem. Hij komt de lezende man 'halen' omdat het zijn tijd is. Hij laat zich verleiden tot een potje kaart waarbij de inzet uitstel van 'executie' is. Het is een stroeve scène in een mooi decor. DAVE DE BORST komt hier niet voldoende uit de verf en zijn tegenstrever Frank Schouten, die ik wel eens beter heb zien spelen, ook niet.

De scène doet mij nog het meeste denken aan een leuke mop, maar verteld door iemand die geen moppen kan tappen. De tekstkennis was over het algemeen prima, maar daar draag je een voorstelling niet alleen mee.

Gerard Nelck

Gezien:

Toneelgroep Mimicri speelde 'In de war' van Eric Chappell

Regie: Jessica Fuchs

Gezien: 5 april 2019 in Theater Warenar in Wassenaar

Eindelijk gaat zijn vrouw Sita in haar eentje op vakantie, dus boekhandelaar Arie Feenstra hoopt dat ook hij stiekem weg kan voor een lang weekend met Liz, zijn medewerkster en geheime minnares. Maar het loopt allemaal anders: eerst krijgt Arie een jong hondje te verzorgen, dan verschijnt zijn hoogbejaarde, maar uiterst aanwezige moeder Machteld, vervolgens komt zoon Ferdi hem om hulp vragen, en dan ook nog zijn dochter Madelon: ze is weggelopen bij haar man en kan elk moment bevallen van haar eerste kind.

Het stuk speelt zich af in de jaren zeventig, het decor en de kleding is daaraan aangepast. Het geeft hierdoor de juiste toon van nostalgische oubolligheid. Dat het bij de op- en afgangen niet helemaal consequent wordt doorgevoerd is een detail.

Het is een grappig stuk hoewel dit niet altijd zo wordt uitgespeeld. Arie Feenstra wordt, enthousiast en levendig door Hans van Amsterdam neergezet en hij weet dat tot het moeizame einde knap vol te houden, chapeau. Het hele stuk blijft hij de drijvende kracht in het verhaal waarbij hij zonder blikken of blozen de meest hatelijke opmerkingen maakt. Het is een nare man die er ouderwetse leefregels op nahoudt. Deze strenge leefregels gelden kennelijk niet voor hem want hij gaat stiekem vreemd met zijn medewerkster Liz.

Het stuk bestaat uit vier bedrijven waarin het aloude recept van vergissingen, onverwacht samenlopen van omstandigheden, de opeenstapeling van problemen en uitvluchten deze komedie uiteindelijk doet uitmonden in een onversneden klucht. Moeder Machteld die ook roet in het eten komt gooien zou volgens het verhaal een uiterst aanwezig personage moeten verbeelden. Deze rol wordt niet zo sterk door Wil Borsboom neergezet. Ze blijft steken in een nukkig oud vrouwtje dat met haar lichte stemgeluid te

veel op de achtergrond blijft voor het resoluut en doortastende type. Ferdi, de luie en werkloze zoon van Arie, wordt met verve gespeeld door Hans van Netburg. Ook Sita, de vrouw van Arie wordt goed vertoet door Cily Banus. Het verschil in kleding van haar, saai en kleurloos, ten opzichte van die van Arie, kleurig en bijna frivol, was een verschil dat ik niet helemaal begreep. Een leuke vondst was dat Arie door zijn vrouw als in een soort onderdanig automatisme uit die tijd, zijn schoenen verruilde voor zijn pantoffels. Het komische effect: er ging een golf van verontwaardiging door de overwegend grijze zaal als nadrukkelijk signaal dat dit soort hiërarchische fratsen tussen man en vrouw in het hier en nu duidelijk en definitief tot het verleden behoort. De zwangere Madelon, gespeeld door Caroline van der Zalm, had wat mij betreft wat meer rekening mogen houden met haar 'zwanger zijn' tijdens haar spel; alleen een handje in de rug tijdens het lopen is dan niet voldoende. De verleidelijke Liz ten slotte, gespeeld door Carola Schwencke, was goed getypecast maar gaf te weinig blijf ingenomen te zijn met Arie en het aanstaande samenzijn in Spanje. Zij speelde mijns inziens eerder een grote kinderlijke gereserveerdheid dan de verleidelijke minnares. Dat er wat meer in de tekst met het rode potlood gewerkt had mogen worden, wordt wel vaker onderschat bij wat oudere stukken. In het genre een onderhoudende maar wat lange voorstelling van een potentieel goed gezelschap.

Gerard Nelck

Repertoire uitgelicht

Don Quichotte van David Geysen

3 vrouwen
5 mannen
1 decor

Geysen heeft in zijn bewerking voor de Sancho uit deel twee gekozen. Geysen: 'Het spanningsveld tussen Sancho en Don Quichote is interessanter en dat sluit meer aan bij wat ik wil. De fantasie is iets dat je niet kunt delen. Mijn fantasie kan nooit die van een ander worden. Dat zie je ook bij Don Quichote en Sancho. Op het moment dat Sancho meegaat in de fantasie en hem overneemt kapt Don Quichote hem af.'

Een ander facet in Don Quichote dat Geysen in zijn stuk naar voren brengt is de liefde. Geysen: 'Dulcinea staat voor mij voor de droomvrouw, de liefde als middel in het gevecht tegen de eenzaamheid.'

Naast de verhalen over de liefde uit het boek heeft Geysen er voor gekozen om een modern gedeelte te schrijven dat parallel loopt aan het verhaal van Don Quichote. Hierin vertelt hij het verhaal over een stel waarvan de relatie verstrikt is in ruzie en verbittering. De man in deze verhouding is degene die het beeld oproept van Don Quichote. Hij begeert de fantasie die Don Quichote zo makkelijk oproept, maar is daar zelf niet toe in staat. Uiteraard kan een confrontatie niet uitblijven. Don Quichotte is een éénakter van ongeveer anderhalf uur.

Expats van Peter van de Witte

2 vrouwen
4 mannen
1 decor

Op een Chinese compound ontvangen Barber en Thomas drie Nederlandse vrienden en een Amerikaanse journalist. De sfeer is niet echt aangenaam. Er wordt over van alles en nog wat gesproken maar een echt verhaal is er niet uit te halen. Ongeveer halverwege het stuk is het motorisch moment: er staat een baby in de tuin. Hierna wordt er zwaar gediscussieerd over wat ze met de baby moeten doen. Opties zijn: naar de politie brengen, naar het weeshuis brengen of vermoorden. Journalist Mark gaat op onderzoek uit en komt terug met het bericht dat de baby in de verkeerde tuin was neergezet en dat hij weet waar de baby thuishoort. Helaas is de baby dan al overleden. Expats is een absurdistisch stuk met een moreel dilemma.

Advertenties

Houdt u van toneel en heeft u vrije tijd???

Kom dan werken op de NVA bibliotheek. Wij zorgen voor het hele land dat mensen stukken kunnen lenen om zo hun keus te bepalen. Er zijn diverse activiteiten waar wij mensen voor zoeken.

Denk aan het verzorgen van het toesturen van stukken, archivering, het zoeken naar nieuw materiaal, het completeren van onze digitale uitleen, boekhouding e.a.

Op dit moment is de bibliotheek, die gevestigd is aan de Anemoonstraat 25 in Den Haag, van dinsdag t/m donderdag in bedrijf. Bij nieuwe arbeidskrachten is het de bedoeling dat we op de maandag ook weer open gaan.

Voor inlichtingen kunt u bellen met Rita de Haas, telnr. 070-3554222

Zoekt u repetitieruimte???

De NVA bibliotheek kan daar in voorzien. Per 1 april hebben wij ruimte op de donderdag- en vrijdagavond. Per 1 december is ook de dinsdagavond beschikbaar.

Het adres van de NVA bibliotheek is Anemoonstraat 25, 2565 DD te Den Haag.
Inlichtingen: Rita de Haas, tel.nr 070-3554222.

Gezien:

Toneelgroep HAAG speelde drie éénakters: 'Sommige mensen' van Lot Vekemans, 'Mens te koop' van Jim Keulemans en 'Uit de kille grond van mijn hart' van Peter Aten.

Regie: Melanie Meulenbroek, Adriaan de Bruijn en Fred de Weerd

Gezien: 11 mei 2019 in Theater de Nieuwe Regentes (Ketelhuis) in Den Haag

Deze keer heeft HAAG er voor gekozen om drie éénakters te brengen die geregisseerd werden door leden van HAAG. Dit bleek over het geheel gezien een goede keuze. Dat ze gekozen hadden voor het ketelhuis in de nieuwe Regentes vond ik minder. Ik kon nog een goed plekje vinden maar een gedeelte van het publiek kon het gebodene lastig zien.

De avond begon met het stuk 'Sommige mensen' van Lot Vekemans onder regie van Melanie Meulenbroek. Een man en een vrouw ontmoeten elkaar na vijf jaar in een ruimte met weinig decor dat gelijk aan een crematorium deed denken en bingo: het speelde zich af in een crematorium! Het decor was dus prima. Het verhaal gaat over een stel wiens relatie het overlijden van een kind niet overleefd heeft. Via vele emoties zien wij hoe de man en de vrouw met het verdriet omgegaan zijn. Hij is verder gegaan met zijn leven en is een nieuwe relatie begonnen maar zij is blijven hangen in het verdriet. De regie was met een strakke hand gevoerd. De tekstbehandeling was prima. Vooral Remko Hays

(als Hij) was zeer boeiend om te volgen. Inge Hays (Zij) gaf prima tegenspel maar was t.o.v. Remco iets vlakker. Helaas was het stuk iets te lang om continu te blijven boeien maar desondanks was dit een mooie vertolking van een moeilijk stuk.

Na de pauze werd de sfeer wat luchtiger. Het begon met 'Mens te koop' van Jim Keulemans onder regie van Adriaan de Bruijn. Het stuk is wat plat en iets oubollig. Oplichters zijn een winkel gestart waar je een mens kan kopen. De verlegen Herbert ten Cate doorziet de schurken en weet er zijn voordeel mee te doen. Regisseur Adriaan de Bruijn had een geweldige hoofdrol (Sander Bosch) voor zijn stuk gekozen. Het hele stuk wist hij geconcentreerd zijn lastige rol vast te houden. Een plezier om naar te kijken. De Verkoopster (Maria Palmeira) ondersteunde iedere claus met handgebaren. Dit ging op den duur storen. Celine Woltjes en Fred de Weerd waren adequaat in het vervullen van diverse rollen.

Het slotstuk was ook de topper. Wat heerlijk om twee HAAG coryfeeën weer samen in één stuk te zien. Het stuk dat was gekozen was 'Uit de kille grond van mijn hart' van Peter Aten onder regie van Fred de Weerd. Frederik heeft zijn overleden vrouw Gabriëlle opgegraven voor een romantisch etentje voor hun 36e huwelijksdag. Het etentje verloopt niet zoals beiden gehoopt hadden en eindigt dan ook met de zelfverkozen verbranding van Gabriëlle.

Fred de Weerd had het stuk zonder veel toeters en bel-len geregisseerd, iets wat het prima kon hebben. De regie had voor beide een duidelijk andere sfeer gekozen en dat werkte goed. Het leek niet of je naar een toneelstuk zat te kijken maar of je een echtpaar in hun huiskamer aan het bescpieden was. Marian van der Kraan en Jan Blom speelden vol vertrouwen in elkaar hun rollen. Een feestje om te zien. Alleen had de explosie aan het eind iets groter verbeeld kunnen worden.

Conclusie: Een fijne afwisselende toneelavond. Volgende keer liever weer in een beter theater want dat verdient toneelgroep HAAG.

John Roos

Gezien:**Theatergroep Voorburg speelde 'Arsenicum en oude kant' van Joseph Kesselring****Regie: Ruud Klootwijk****Gezien: 12 april 2019 in het AMCO-Theater in Voorburg**

12 april jongstleden bezocht ik de voorstelling 'Arsenicum en oude kant' van Toneelgroep Voorburg in het bekende AMCO theater.

Het stuk is door Joseph Kesselring geschreven in 1939 en is een typisch Britse komedie. Het vertelt over twee oudere dames die er een vreemde hobby op na houden: het vermoorden van alleenstaande mannen en die vervolgens begraven in een gat onder het huis. De dames komen hier ook gerust voor uit. Een derde zuster doet (in deze bewerking van Ruud Klootwijk) als koningin Wilhemina aan gebiedsuitbreiding van het Koninkrijk der Nederlanden. Dit gebeurt in de vorm van het graven van het eerder genoemde gat. Neef Thomas komt op bezoek en ontdekt deze taferelen bij toeval. Het wordt echter echt absurd als zijn misdadige broer op de proppen komt om een lijk bij zijn tantes te dumpen. Dit zijn ingrediënten voor een klucht *avant-la-lettre*. Zoals eerder te lezen in het blad Haghespel is dat wel aan toneelgroep Voorburg besteed. De cast onder leiding van Ruud Klootwijk kwijt zich aardig van haar taak.

Qua spel was, over het algemeen, alles op orde. Sommigen vatten de kneepjes van het spelen van een dergelijke komedie. Soms was het spel te dik aangezet en bij anderen kon je zien dat zij nog niet veel ervaring hadden in theater in het algemeen. Wietske Storm, Marja Trumpi en Ruud Klootwijk zetten echte karakters neer. Matthijs Jongejan en Tiny Angevaare ook, alleen konden zij hun karakter nog iets krachtiger neerzetten. Vooral bij Matthijs was een stukje meer kracht en/of agressie nog sterker over gekomen. Vincent Roodbol is een leuke speler maar ik merkte dat hij zijn draai moest vinden. Het spel zat nog te veel aan de buitenkant wat af en toe resulteerde in wat twijfelachtig spel. Zijn ontwapenende uitstraling was echter prachtig om te zien. Met wat extra aandacht is hier een heel mooie speler uit te halen. Joyce van Maanen is ook leuk maar zij heeft af en toe een taalgebruik dat nogal opgezegd klinkt. Dat is jammer want zij heeft zeker wat in haar mars. Charles Abbing had twee erg kleine rollen dus was het lastig om die goed te beoordelen. Ik had wel de indruk dat alles hem heel makkelijk af ging

(in de positieve zin des woords). Wat mij opviel was dat zijn charisma een erg positieve uitwerking had op het publiek.

Het decor was zeer gedetailleerd. De precieze hand van Ruud Klootwijk was goed zichtbaar. Het geheel was vol en zeer traditioneel ingericht. Liefhebbers van abstract en/of modern theater hebben hier niets te zoeken want het geheel was niet verrassend vormgegeven. Het past allemaal bij het stuk en bij het publiek van Theatergroep Voorburg. Daarmee is direct het bestaansrecht van de groep verklaard. Wat mij opviel is dat er erg veel aandacht was besteed aan de oudere dames terwijl Thomas (Vincent Roodbol) in erg gewone kleding rond liep. Dit contrasteerde. Misschien werd dit ingegeven door het gebruik van pruiken (ik snapte de functie hiervan niet).

De techniek was goed. Ook hier was de hand van Ruud duidelijk zicht- en hoorbaar. Goed passend lichtgebruik en muziek bij het stuk. Ik herkende de tune van Hercule Poirot en dat paste zeer goed bij 'Arsenicum en oude kant'.

Al met al een geslaagde voorstelling. De groep slaagt er in om voorstellingen die mij aanvankelijk weinig trekken, zeer aantrekkelijk en leuk te maken. Ook in dit geval leefde het publiek zeer mee, soms op het irritante af want af en toe was het spel onverststaanbaar. Dit lag niet aan de spelers maar aan het enthousiaste publiek. Toch is een dergelijk publiek een godsgeschenk. Het draagt enorm bij aan het stuk. Theatergroep Voorburg is een pretentieloze groep met een puur hart voor theater maken. Dit betaalt zich uit een wervelend enthousiast publiek. Keer op keer. Er zijn niet veel theatergroepen die dit voor elkaar krijgen.

Remco Lodeweges

Column: Op weg naar bevrijding

De meivakantie, een aaneengeregen serie van belangrijke feestdagen, zowel christelijk als nationaal. Pasen, Koningsdag, Dodenherdenking en Bevrijdingsdag. Een bijzondere mengelmoes, als je het mij vraagt. Toch hebben deze dagen allemaal iets gemeen. De festiviteiten en tradities die met al deze feestdagen meekomen zijn verbasterd, zijn hun kern kwijt, zijn enkel nog maar vorm. Want wat vier je met Pasen precies? En waarom vieren we Koningsdag? En wat valt er eigenlijk te vieren als we doden moeten herdenken? Hebben we die doden persoonlijk gekend? En voelen we ons nog altijd wel bevrijd?

De begrippen, de namen van deze feestdagen zijn voor eenieder bekend. Maar we lijken alleen nog maar met de tradities mee te leven. Naar de kerk of naar familie, naar de rommelmarkt gehuld in oranje met een biertje in je hand, het stille zwijgen om 20.00 uur precies en het genieten van je favoriete line-up met wederom een biertje in je hand.

Weten we nog wel waarom en hoe het allemaal is begonnen?

In Nederland zijn er gelukkig herdenkers wie het nog wél om de kern gaat. Die 'opdat wij nooit mogen vergeten' ook echt niet vergeten. Die zoeken naar modernere vormen om de kern nieuw leven in te blazen. Om het groter publiek te bereiken, oogkleppen af te rukken en vragen om even stil te staan. Écht stil staan. Op de plaats. Rust. Theater na de Dam is bijvoorbeeld zo'n organisatie. Zij komen op 4 mei om 21.00 uur, ná het stille zwijgen, in beweging. De aangesloten theatermakers in heel Nederland presenteren op dat moment voorstellingen om de dag extra betekenis te geven, in het teken van de Tweede Wereldoorlog. Om ons opnieuw te laten ervaren hoe het is om in vrijheid te leven. En zo vind je in meerdere steden kunstenaars die op staan en dat stille herdenken willen overschreeuwen met: 'Kijk dan toch! Luister! Voel! Dit is hoe het was! Vergeet je voorrecht niet!'. Ik schaar mij compleet achter deze gedachte. Anderhalf jaar geleden heb ik namelijk met diezelfde gedachte, samen met mijn collega, een kunstroute opgezet. Want welk middel is met zo'n doel krachtiger om te gebruiken, dan theater? Het diep doordringen, tot op het bot, om mensen bewust te maken van hoe het gevoeld zou kunnen hebben. Dat is wat, na 20.00 uur en zelfs na 00.00 uur blijft hangen: het gevoel.

Ik vind dat deze kunstenaars, deze organisatoren, deze medewerkers en betrokkenen, alle lof en respect verdienen. Omdat zij niet schijnheilig hun hoofd buigen om 20.00 uur en vervolgens in hun hoofd een boodschappenlijstje opstellen voor de komende week, maar omdat zij daadwerkelijk niet willen vergeten. En vooral: niet willen dat anderen dat vergeten.

Mocht je de gelegenheid hebben in de toekomst, houd het dan alsjeblieft niet bij maar twee minuten stilte. Neem de tijd om echt stil te staan bij de inhoud. Bezoek een theatergezelschap dat zich richt op dit onderwerp, ervaar het, draag het mee en draag het vooral uit.

Vrijheid is een voorrecht, en dat mogen wij nooit vergeten!

Sheranie Rikkert

Haghenda

Voorstellingen voor de Haghenda uitsluitend schriftelijk doorgeven aan ons redactieadres: haghespel@hotmail.com
Wedstrijdvoorstellingen zijn met *** aangegeven. Kijk voor de meest actuele Haghenda op www.haghespel.jouwweb.nl

23-25-31 mei en 1 juni 19:30, 26 mei en 2 juni 14:00

TheaterLoods Westland, Hoogwerf 8c, 2671 MJ Naaldwijk

Theatergroep Het Wilde Westen
DE GRAAF VAN MONTE CHRISTO

Regie: Kees Stolze

Res.: www.tghetwildewesten.nl

7/8 juni 20:15, 9 juni 14:15, 14/15 juni 20:15, 16 juni 14:15

Theater de Kunsthut, Binckhorstlaan 135, Den Haag

Toneelgroep 't Kofschip
FLINTERMAN van Ton Davids

Regie: Gaby Weekhout

Reserveren via www.tkofschip.info

20/21/22 juni 20:15, 23 juni 14:15 & 27/28/29 juni 20:15

Drang Studio, Schelpkade 45

Toneelgroep ADODVS

TIRANNIE DER ECHTGENOTEN naar George Dandin van Molière

Regie: Marian Pankow

Reserveren: www.adodvs.nl

28 september 20:00

Theater de Vaillant, Den Haag

UITREIKING HAAGSE OSCARS

17/18/19 oktober 20:15, 20 oktober 14:30

Theater de Kunsthut, Binckhorstlaan 135, Den Haag

Toneelgroep Durf

DE IEDEREEN van Erik Bindervoet

Regie: Pierre van Oosten

Binnenkort in het theater:

Theatergroep Het Wilde Westen brengt wereldberoemd verhaal op toneel!

De Graaf van Monte Cristo

EEN SPANNEND VERHAAL OVER LIEFDE EN WRAAK

DO 23 ZA 25 ZO 26 VR 31 MEI ZA 1* ZO 2 JUNI

MATINEE

Aanvang 19.30 uur (matinee 14.00 uur)

theatergroep
het
Wilde
Westen

theater
leeds
westland

www.tghetwildewesten.nl

THEATERGROEP
'T KOFSCHIP

Flinterman

Adodus speelt

Tirannie der Echtgenoten

naar "George Dandin" van Molière

OPEN VRIJDE ERFOUD

20, 21, 22, 23, 27, 28, 29 juni 2019

• orangstudio, schelpkade 45, den haag •

reserveren: www.hoenv.nl

Aankondiging

Open repetitie Toneelvereniging Durf

In het kader van IkToon zet Toneelvereniging Durf uit Den Haag vrijdag 14 juni om 19.45 uur de deuren open voor geïnteresseerden. Op meer dan duizend locaties in circa tweehonderd gemeenten worden de gehele maand juni kunsten van verenigingen en amateurkunstenaars getoond. Er zijn voorstellingen, workshops, exposities, shows, kunstmarkten, openbare repetities en open dagen bij diverse culturele instellingen.

Onder de bezielende leiding van regisseur Pierre van Oosten geeft de Haagse toneelvereniging een inkijkje in het repetitieproces van de nieuwste productie De Iedereen. Dit is een moderne bewerking van het toneelstuk Elckerlijc uit 1470. De tekst is herschreven door Erik Bindervoet, speciaal voor het Oerol festival in 2016. Het bijzondere aan dit literaire stuk uit de Middeleeuwen is dat alles op rijm is. Een enorme uitdaging voor alle spelers. Tijdens de open repetitie kun je zien dat deze teksten niet vanzelf natuurlijk klinken. Maar je hebt Durf, of je hebt het niet!

In de pauze en na afloop, omstreeks 23.00 uur, is er ruimte voor een drankje, hapje en praatje. Locatie: Anemoonstraat 25 in Den Haag. Tevens is Durf op zoek naar enthousiaste mannen met speelambities of ervaring in de leeftijdscategorie 20-40 jaar. Wil je langskomen? Meld je dan snel aan via secretariaat@durftoneel.nl, want vol is vol.

Bezoek ons op het web!
www.haghespel.jouwweb.nl

Colofon

Redactie:

Ali Molenaar (hoofdredacteur),
John Roos, Bettina J. Mulder,
Remco Lodeweges, Sheranie
Rikkert, Patrick Bruijstens, Gerard
Nelck, Frans Limbertie

Opmaak:

Patrick Bruijstens

Kopij Haghespel:

haghespel@gmail.com

Verzendlijst:

Ali Molenaar

Haghespel 6X per jaar gratis digitaal
ontvangen? Mail naar

haghespel@gmail.com

Persberichten:

Flyers en foto's: jpg, png, gif of tif-files.
Maximaal 3 MB, resolutie minimaal 75
dpi. (Een PDF-bestand krijgt altijd wat
kwaliteitsverlies.)

Foto's (voorpagina):

Vind ons:

<http://twitter.com/Haghespel>

[https://www.facebook.com/
Haghespel/](https://www.facebook.com/Haghespel/)

www.haghespel.jouwweb.nl

Data Haghespel 2019:

Deadlines	Verschijnen
------------------	--------------------

26 juni

8 juli